

SUCCULENTA

Orgaan van de Nederl. Ver. van Vetplantenverzamelaars

Secretariaat: G. D. DUURSMA, B 140 HUIZUM bij Leeuwarden.

Verslag over het jaar 1919.

Zoo ziet dan het eerste nummer van den tweeden jaargang hierbij het licht en vinden onze lezers hieronder een kort overzicht betreffende onze vereeniging over het jaar 1919.

Vooraf wenschen wij in korte trekken iets te memoreeren omtrent het ontstaan onzer vereeniging.

Reeds in October 1912 werd door den heer H. J. van den Berg te Giekerk en ondergeteekende, zoowel in „Floralia" als „Onze Tuinen", een oproep geplaatst om te komen tot oprichting van een bond van cactusliefhebbers. Een dertigtal adhaesie betuigingen kwamen in, doch durfden wij nog geen nadere plannen te ontvouwen. Door het plaatsen van populaire artikels werd daarna getracht meer sympathie voor vetplanten op te wekken, wat ongetwijfeld niet zonder uitwerking gebleven is.

Toen dan ook in September 1917 de heer H. Hindriks te Groningen nogmaals een oproep in „Floralia" plaatste, sloot ondergeteekende zich daar direct bij aan en werd aan de vrienden die ons hun adressen opgaven, een ontwerp statuten en huishoudelijk reglement ter beoordeeling toegezonden. Na zooveel mogelijk met ieders opmerkingen rekening gehouden te hebben, werd door het voorloopig bestuur een circulaire onder de toen bekende 80 adressen verspreid. Een paar vetplantenkweekers hier te lande waren zoo vriendelijk ons een lijst te verstrekken van de personen die de laatste paar jaren vetplanten hadden besteld en zoo werden tot omstreeks begin Mei 1919 in totaal 182 liefhebbers aangeschreven.

Hoewel slechts een vijftigtal zich direct als lid opgaf, meende het voorloopig bestuur toch tot uitgave van een eigen blaadje te moeten overgaan, al zou het dan maar voor één of twee keeren zijn.

Langzamerhand breidde het ledental zich uit en werden ons telkens nieuwe adressen verstrekt, zoodat de laatste maanden geregeld bijna 250 nummers werden verspreid. Zooals uit het nummer van December 1919 bleek, waren hiervan 116 lid onzer vereeniging, zoodat wij, hoewel het ledental veel grooter had moeten zijn, toch geen reden tot klagen hebben. Gelijk uit de mededeeling, elders in dit nummer geplaatst, blijkt, hebben zich inmiddels weer eenige nieuwe leden opgegeven en is, naar het zich laat aanzien, ook in de naaste toekomst de geregelde uitgave van „Succulenta", op de bescheiden schaal van thans verzekerd. *Wij moeten echter vooruit!* Krachtig wekken wij daarom allen nog eens op zooveel mogelijk nieuwe leden te winnen, opdat ons blaadje niet alleen kan blijven bestaan, doch ook worden uitgebreid. Vele handen maken licht werk en wanneer elk lid in zijn naaste om-

geving eens goed rondziet, zal ongetwijfeld nog wel een flink aantal te winnen zijn.

Ten bewijze dat het secretariaat, behalve het gereedmaken der copie voor „Succulenta" en het schrijven der adressen nogal werk meebrengt, vermelden wij nog dat 290 brieven gedurende het jaar 1919 binnenkwamen en 305 werden verzonden.

Voor al het feit dat enkele leden nogal lang met het inzenden der contributie wachtten, was oorzaak dat nogal eens één berichtje verzonden moest worden, dat bij vlotte afwikkeling overbodig geweest was. Men moet niet vergeten, dat ondergeteekende ook zijn dagelijksche bezigheden heeft en zijn meesten vrijen tijd aan de belangen der vereeniging opoffert. Algemeene medewerking in alle opzichten wordt voor het komende jaar dan ook vriendelijk doch dringend verzocht.

Van de bibliotheek, die nog slechts uit 5 verschillende werkjes bestaat, werd 13 maal gebruik gemaakt.

Dat het jaar 1920 voor onze vereeniging een tijdperk van krachtigen bloei moge worden, is de wensch van haar Secretaris

G. D. DUURSMA.

Financieel verslap: over het jaar 1919.

Aan contributies kwam binnen tot 20 Dec. 1919	f 223.-
Aan advertenties	- 1.—
	Totaal <u>f224.—</u>
Uitgegeven werd :	
aan drukkosten „Succulenta"	f 113.-
„ enveloppes	- 16.65
„ porti verzending „Succulenta"	- 16.10
„ „ secretaris	- 14.975
„ „ penningmeester	- 2.05
	Totaal <u>f162.775</u>
Zoodat aan kasgeld aanwezig is	f 61.225
UTRECHT, 25 Dec. 1919.	HAARLEM, 20 December 1919.
(w. g.) H. W. FERREE, Voorz.	(w. g.) G. H. PRINS, Penn.

Begrooting voor 1920.

Te innen contributies	f317,225
id. advertenties	- 8,-
	<u>f325,225</u>
Te betalen drukkosten „Succulenta"	f 255.-
id. porti (totaal)	- 55,225
id. enveloppes	- 15.-
	<u>f325.225</u>

Echinocactus Williamsii Lem.

(Met afbeelding).

Zonder twijfel een der meest interessante Echinocactussoorten, die, als zij tusschen eenige geslachtgenooten staat, direct de aandacht trekt. Niet door dichte bestekeling als *E. cylindraceus*, noch door helder gekleurde stekels als *E. Grusonii*, -ingens, -corniger of -Wizlinii; geen fraai gemarmerd uiterlijk als bij *E. ornatus*.

En toch, zooals zij daar voor mij staat, zwak beschenen door de bleeke winterzon, kan ik niet nalaten haar een kort artikeltje te wijden.

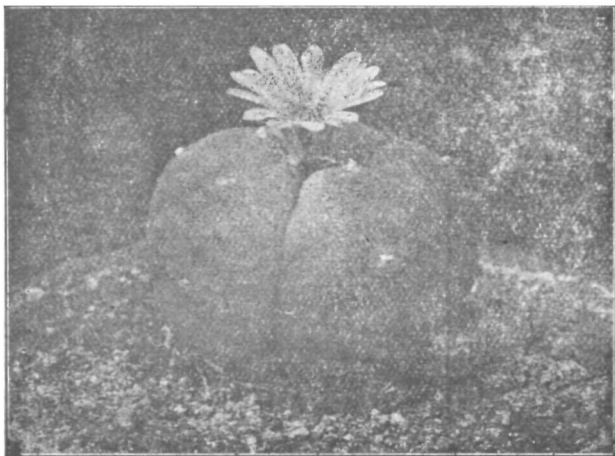
Echinocactus Williamsii is een der weinige cactussen welke geheel stekelloos is ; 't geheele plantenlichaam is groen en glad, nauwelijks geribd en slechts hier en daar met een grauw-wollig areool bezet. Uit deze areolen aan den top der plant verschijnen in den voorzomer reeds bij jonge exemplaren de 2 1/2-3 cM. groote bloempjes met fijn toegespitste bloemblaadjes, die van buiten witachtig, van binnen geelachtig-rood gekleurd zijn met donkerder middenstreep.

Omstreeks 1849 werd deze plant, welke in wilden toestand bij Mineral del Monte en Saltillo in Mexico voorkomt, voor het eerst naar Europa (Parijs) overgebracht, terwijl in de „Algemeine Gartenzeitung“ van 1845 de eerste beschrijving er van verscheen.

Hoewel in Mexico rijkelijk; maakt zij in onze verzamelingen zelden

nieuwe
en wordt
lijlk door
menigvul-

In tegen-
met de
andere
cactussen,
fijn ver-
wortelge-
ben, is de
E. Willi-
knolvor-
dringt vrij
aarde; niet
de wortel
als het bo-
sche ge -

spruiten
gewoon-
zaad ver-
digd.

stelling
meeste

Echino-
welke een
deeld vlak.
stel heb-
wortel van

amsii
mig en
diep in de
zelden is
even dik
venaard-
deelte.

Deze soort moet dan ook niet in een breede, vlakke, doch in een nauwe, meer diepe pot gekweekt worden. Als grondsoort gebruiken wij een mengsel van 1/5 gewone tuingrond, 1/5 bladaarde, 1/5 doorvoren klei, 1/5 goed verteerde overjaarsche koemest uit het weiland opgezocht en 1/5 zand vermengd met kalk van oude muren. Bij het verplanten moet men voorzichtig zijn den knolvormigen wortel niet te beschadigen, daar deze dan spoedig gaat rotten.

Ten slotte wenschen wij nog iets mede te deelen over de merkwaardige eigenschappen en het gebruik dat de Indianen van *E. Williamsii* maken. Uit den wortel en de gedroogde plant bereiden zij n.l. een geneesmiddel tegen hoofd- en zenuwpijn, melancholische ziekten enz., dat dezelfde eigenschappen schijnt te bezitten als morfine en opium, doch zonder de schadelijke nawerking. De Indianen, welke dit middel „Mescal“ noemen (niet te verwarren met den Mexicaanschen drank uit het sap der *Agaves* afkomstig), beschouwen *E. Williamsii* als een gave Gods en onder allerlei ceremoniën, trommelslag en gezang wordt de „Mescal“ genuttigd, waarna, men in geestvervoering geraakt en aangename droomen heeft, zooals dat bij opiumschuiven het geval is.

Uit scheikundige onderzoekingen van Heffter is gebleken, dat *E.*

Williamsii een scherpe, kramp veroorzakende stof bevat, nl. „pellotin" en dus, evenals de haar verwante Anhaloniums, onder de vergiftige cactussen gerangschikt moet worden.

G. D. D.

Nog eens iets uit de geschiedenis der cactussen

Het verschaft mij steeds een groot genoegen wanneer ik zie dat iemand hier te lande zich opmaakt om voor onze gestekelde vrienden een lans te breken of zich neerzet en in welgekozen woorden tracht ook bij anderen den lust op te wekken tot onze liefhebberij of om ons zelve, door mededeeling van opgedane ervaringen, tot grootere kennis der door ons verpleegde planten te brengen, daar wij van de cactussen tot heden nog maar veel te weinig weten en zoo juich ik van ganscher harte de poging, in dien geest, toe van den heer D. J. W. Kreulen, die in de nummers 4, 5 en 6 van Succulenta een heel onderhoudende verhandeling over de levensgeschiedenis der cactussen ten beste geeft.

Waar nu Succulenta, voor ons land, het eenige blad is dat ten doel heeft om de studie van — en de liefhebberij tot — de Succulenten aan te moedigen, is het zaak, dat wat er ook in ons blad wordt medegedeeld, den toets der critiek kan doorstaan, dat het dus gebaseerd is op: wat als resultaat van eigen of anderer grondige studie als vaststaand bewezen is.

In dit licht beschouwd, spijt het mij dat de geachte inzender enkele malen wat heel vlug over werkelijk gewichtige omstandigheden in het leven der cactussen heen loopt, of door vasthouden aan een eenmaal, door hem ingenomen standpunt tot een moeilijk te verdedigen slotsom komt.

Ik geef toe, dat het veel gemakkelijker is een eenmaal bestaand bouwwerk te beoordeelen, dan om zelve een nieuw te scheppen, maar ik hoop dat uit mijn betoog voldoende zal blijken dat afbreken niet mijn doel is, integendeel hebben de volgende regelen alléén de bedoeling om het werk van den heer Kreulen, die naar ik hoop nog dikwijls zijn pen wil dienstbaar maken aan het belang der ons allen ter harte gaande liefhebberij, aan te vullen, waardoor het door hem opgerichte gebouw niet anders dan aan waarde winnen kan.

Ik hoop dan ook dat de heer Kreulen het mij niet ten kwade zal duiden als ik met mijn opmerkingen, de goede bedoelingen van zijn werk niet te na willende komen, wil trachten de zaken tot haar juiste verhoudingen terug te brengen.

Vooreerst lijkt mij de zinsnede die de cactussen tot planten met een „armoedig voorkomen" verlaagt niet zeer juist en zullen weinigen die uitdrukking tot de hunne maken; vreemd en eigenaardig kan men ze zeker noemen maar „armoedig" ?

Bekijkt maar eens even uw Echinocactus ingens, Echinocactus scopa of Echinocactus myriostigma enz. en dan zegt gij even als ik neen, duizendmaal neen, armoedig zijn de cactussen niet, integendeel, als vorstinnen, ongenaakbaar en schoon van aangezicht, zijn zij de draagsters van de uiterste aanpassing aan, voor vrijwel alle andere gewassen doodelijke weers- en andere gesteldheden, en wij staan zwijgend tegenover de wonderen die moesten plaats grijpen om een zoo volmaakt daarvoor ingericht wezen te scheppen.

Komt dan nog de bloei daarbij . . . welke plant is dan edeler en fraaier ?

Iets later geeft de geachte inzender een voorstelling van los over de prairie rollende cactussen en liefst nog wel van planten van 1 tot 1 1/2 M. in doorsnede, planten dus met een gewicht van 500 tot 1000 Kilogrammen. Het zuchtje dat die kleinigheid bewerkt moet wel haast in staat zijn om een geheele landstreek met al wat daar aan huizen, en kerken en andere gebouwen op staat, met den grond gelijk te maken.

Ik heb, hoewel ik nog al veel over cactussen gelezen heb, bij géén schrijver ooit iets ontdekt dat op zoo'n mogelijkheid wijst, evenmin zag ik ooit een afbeelding van een „cactus“-landschap waarop iets te bespeuren viel dat maar in de verste verte kon doen denken dat een gebeurtenis als beschreven, daar had plaats gehad, steeds stonden alle groote cactussen netjes rechtop, alleen van een enkele boomvormige cereus zag ik wel eens een tak gebroken aan de plant neerhangend, zoodat ik wel verlangend ben eens te vernemen uit welke bron deze rol-geschiedenis afkomstig is.

Toch zou ik haast zeggen dat ik de oorsprong meen te weten, maar dan moet ik de zaak tot veel geringer proporties terug brengen, namelijk tot de jonge plantjes die op het lichaam van sommige cactussen verschijnen.

Mamillaria graciles en verschillende *Echinopsis*-soorten vormen die ook in onze culturen zeer vaak, wij vinden dan op de moederplant een aantal dikwijls reeds van wortel voorziene kleintjes, 1 à 1 1/2 c.M. groot, die nog maar zeer losjes daarmede verbonden zijn zoodat de geringste druk ze er van af doet vallen, dan is slechts zeer weinig wind noodig om de jonge cactus-planten naar beduidend van de moederplant verwijderd liggende plaatsen over te brengen waar zij dan spoedig haar wortels in den bodem voeren en als zelfstandige individuen verder groeien.

Iets soortgelijks zien wij ook geschieden bij *Sempervivum soboliferum*, één rozetje daarvan in den tuin kan oorzaak zijn dat men er een volgend jaar op allerlei plaatsen tot wel 10 a 12 jonge plantjes van ontdekt.

Dat echter het zwakke (?) wortelgestel der cactussen, op haar vindplaatsen, de oorzaak zou kunnen zijn van dat wegwaaien acht ik al zeer ongerijmd, wat ieder bijna elk jaar bij het ompotten kan blijken, daar dan meestal wel enkele planten haar wortels zoo vast aan de in den pot aanwezige scherven of aan den potwand zelve hebben gehecht dat er werkelijk veel overleg noodig is om de zaak, zonder ongelukken te maken, te scheiden.

Hetzelfde heeft ook in het Vaderland plaats in de steenachtige vlakten, op de woeste plateaux en in de scheuren van gespleten gesteente verankeren de cactussen zich met haar wortels als het ware door onder uitstekende rotstukken en zoo diep mogelijk in de scheuren en kieren, waar het altijd toch iets vochtiger is dan aan de aan de zon blootgestelde buiten- of bovenzijde in te dringen.

Bij de in de dalen en weiden (dus op vlak terrein) groeiende soorten komen herhaalde malen zéér forsche zoogenaamde "pen"-wortels voor die, diep in den grond dringende, de plant absoluut beletten om, anders dan door ruw geweld, haar standplaats te verlaten.

Als voorbeelden geef ik *Echinocactus narinus*, *Echinocactus Lop-*

hophora, Williamsii, Cereus Greggii, de verschillende Ariocarpus-soorten enz. en met betrekking tot de „vlak“-wortelaars vertelt Fred. V. Coville in „Botany of the Death Valley“ van een Opuntia echinocarpa die bij een hoogte van 48 c.M. een wortelgestel had dat zich uitstreckte over een stuk grond met een middellijn van $\pm 5\frac{1}{2}$ meter.

't Komt mij voor dat de cactussen, die bij onze culturen 't voedsel om zoo te zeggen maar voor 't gebruiken hebben, zich niet druk maken over de wortels, in haar Vaderland echter waar de voedselvoorziening niet zoo eenvoudig is ingericht zijn zij wel genoodzaakt zich meer moeite te geven en haar wortelgestel naar behoefte in te richten en ik zou haast durven beweren dat wij daar zelfs bij onze gekweekte planten een voorbeeld van kunnen geven en wel dit : als wij zaailingen deels in zand en deels in zwaarderden voedzamen grond plaatsen dan vertoon de zaailingen uit het zand na korten tijd een veel rijker Wortelgestel dan de andere.

Ook hier dus bij schralen grond veel en bij voedzamer grond weinig wortels.

Ten slotte bespreekt de heer Kreulen het feit dat de cactussen in onze verzamelingen een geheel ander aanzien krijgen dan in haar Vaderland, zelfs zouden de Phyllocactussen daardoor o.a. haar stekels zijn kwijt geraakt.

Ditzelfde zou dan, als het waar was, ook met alle andere cactussen het geval moeten zijn, doch niets is minder waar.

Bij de Phyllocactussen is het met de stekels in haar Vaderland net zoo gesteld als hier: de soorten die hier geen stekels dragen, hebben ze ook daar niet, die ze hier wel hebben, hebben ze daar ook en zoo lang in Europa Phyllocactussen gekweekt worden, is de bestekeling (anders dan door kruising) niet gewijzigd, evenmin als bij de Epiphyllums, Rhipsalissen en epiphytische cereussen, welke laatste overvloedig stekels hebben en die ook hier behouden.

Hoe weinig invloed de cultuur onder andere verhoudingen, b.v. minder warmte en zon, meer vocht enz. op de Succulenten heeft, blijkt wel uit een mededeeling in een der werken van Kurt Dinter, die tot aan den oorlog „Botaniker“ was bij het Gouvernement van Duitsch Zuid-West-Afrika, betreffende Mesembrianthemum pseudo-truncatellum.

Van deze belangwekkende plant werden door genoemden heer op de natuurlijke standplaats verscheidene voorwerpen bestudeerd en gadeslagen.

Bij zijn komst in Europa zag hij voorwerpen die konden gerekend worden het vijfde geslacht te vormen (uit zaad opgekweekt) van ± 10 jaren daarvoor naar Europa gezonden wilde planten en hij was niet in staat de minste afwijking, in welk opzicht dan ook, te ontdekken.

Zooals ik reeds bij het begin schreef haalt de heer Kreulen een zin uit Darwin's verhaal van „De reis naar de Beagle“ aan, betreffende het eten van cactussen door dieren en zegt dan : dit is nu wel een zeldzaamheid, geen dier eet bijna van de cactus, doch dit moet op een vergissing berusten, daar reeds enkele bladzijden verder Darwin weder vertelt dat een schildpaddensoort de Testudo nigra zich hoofdzakelijk voedt met de sappige cactus, terwijl weer enkele bladzijden later van een soort hagedissen, n.l. Amblyrhynchus Demarlii gezegd wordt eveneens veel van de sappige cactus te verteren.

Darwin zag toen onder meer dat een diksnavelige vink aan het eene

einde van een stuk cactus pikte, terwijl een hagedis aan het andere einde vrat, en tusschen () schrijft hij bovendien nog : „van de cactus houden alle dieren der lagere streken zeer veel”.

Hier hebben wij dus reeds een heel andere kijk op de cactus-eterij door dieren en eigenlijk zou ik reeds kunnen volstaan met alleen nog maar op te merken dat in Amerika het vee, als het 's avonds naar den stal gedreven wordt, zich de gelegenheid niet laat ontnemen om eerst aan de, als heggen e. d. g. aangeplante cactussen zich terdege te goed te doen en dat in den drogen tijd in die streken een vee-stapel zonder de cactussen niet zou kunnen blijven bestaan.

Doch ik wil niet eindigen voor ik nog 2 tot oordeelen uiterst bevoegde personen het woord heb gelaten.

Kerner von Marilaun dan deelt in „Het leven der planten” mede dat de cactussen in de vlakten van Zuid-Amerika ondanks de verschrikkelijk dreigende doornen, ten tijde van de grootste droogte door de wilde ezels opgezocht en door hoefslagen zoo mogelijk ontworteld worden om van den ongewapenden benedenkant uit bij het saprijke weefsel te komen ; of wel de genoemde dieren zoeken de cactussen met hun hoeven te splijten en op die wijze het inwendige toegankelijk te maken.

Ten slotte nog een laatste bevestiging.

De heer T. S. van Dyke schrijft, in het boek „The Deer Family”, samengesteld door Th. Roosevelt en anderen, onder meer : „vele mijlen in den omtrek was geen ander groenvoeder dan dat van sommige soorten cactus en alle herten en antilopen die ik schoot hadden allen de maag daarmee gevuld”.

En de mensch ? Wel ook die nuttigt de cactussen doch als mensch en hoe dit geschiedt hoop ik als de Redactie mij nog eens gelegenheid wil geven, in een apart opstelletje aan de lezers van Succulenta te vertellen.

(Zeer gaarne. Red.)

's Gravenhage,

J. J. VERBEEK WOLTHUYS.

Op den uitkijk

EEN NIEUWE MONOGRAPHIE. In Amerika verschijnt op het oogenblik een werk dat voor de cactusliefhebbers van het hoogste belang is en waarop wij de aandacht onzer lezers in het bijzonder vestigen.

Het betreft de uitgave van een nieuwe Monographie der cactussen en wat het meeste zegt, deze wordt bewerkt door de welbekende Amerikaansche plantkundigen N. L. Britton en J. N. Rose, twee der grootste, zoo niet de grootste, cactuskenners van dezen tijd, die daarvoor gedurende jaren uitgebreide reizen maakten in Mexico, de Vereenigde Staten, Zuid-Amerika en West Indie.

Zij behandelen de cactussen als behoorende tot één orde „Catalus” en één familie „Cactaceae” welke familie zij verdeelen in 3 groepen n.l. Pereskiaee, Opunticae en Cereae.

De groep Cereae omvat alle cactusgeslachten behalve de Pereskiede en Opuntideae.

In juni 1919 verscheen het eerste deel dat de eerste twee groepen behandelt en 36 platen, waarvan 28 in kleurendruk, benevens 302 tekst-illustraties bevat.

Het tweede deel is ter perse en zal vermoedelijk 32 platen en ook over de 300 afbeeldingen bevatten. De deelen 3 en 4 zijn nog in be-

werking en zullen later verschijnen. Nu de gesamtbeschreibung der kakteën van Prof. K. Schuman ± 17 jaar oud en ook wel eenigszins aan het verouderen, in elk geval verre van volledig meer is, zal het werk van Britton en Rose voor vele ernstige cactusliefhebbers een uitkomst zijn.

Mededeelingen.

NIEUWE LEDEN. Aan de reeds in het vorig nummer opgenomen ledenlijst kunnen nog de volgenden worden toegevoegd:

117	Dr. H. W. de Boer	Amersfoort	Oldenbarneveltlaan 26.
118	J. C. v. Ruyven	Amsterdam	Singel 453.
119	F. E. Blaauw	's-Graveland	„Gooilust“.
120	A. S. W. Eschaurier	's-Gravenhage	v. Aerssenstr. 66.
121	Mr. G. A. v. Haeften	„	Javastr. 1 a.
122	Mej. J. G. Schill	„	Laan Copes 10.
123	R. D. G. Telkamp		Carthusiusstr. 332.
124	H. Hindriks	Groningen	B a a n s t r . 5.
125	A. Rosing	„	Abel Tasmanplein.
126	P. Fentener v. Vlis-		
	singen	Helmond	Huize „Vuurdoorn“.
127.	D. C. de Feijfer	's- Hertogenbosch	Zuid-Willemsvaart 125
128	E. Dokter	Kampen	1e Ebbingestr. 5.
129	Mevr. A. v. Beuningen-		
	Eschaurier	Kerk-Avezaath	„Thedingsweert“.
130	T. v. d. Weij	Leeuwarden	Schrans D 48.
131	Zuster J. S. Kouwen-		
	berg	Poortugaal	Psych. Inr. „Maasoord“
132	Zuster H. Vleeming	„	„
133	Zuster IJpes	„	„
134	Mevr. W. A. de Wijs-		
	Versteegh	Rijswijk Z.-H.	Verh. Metmanstr. 11.
135	B. Dons	Utrecht	Snelliuskade 1 bis.
136	Mej. T J A Starke	„	Maliebaan 40.
137	Mevr. H. J. Wilkens-		
	Duintjer	Veendam	„ Buitenwoel“.
138	J. H. Rekveldt	IJselmuiden	bij Kampen.

CONTRIBUTIE. Onze leden en wie zich nog als lid wenschen aan te sluiten, worden dringend verzocht in deze maand hun contributie aan onzen Penningmeester, den heer C. H. Prins te Haarlem (Roosveldstraat 42), toe te zenden. De heer Prins verzoekt echter nadrukkelijk in het vervolg alleen per postwissel en niet in zegels te betalen, waartegen wel niemand bezwaar zal hebben.

Nu *nog* een vriendelijk verzoek! Allicht zullen er onder onze lezers, welke ren vorig jaar niet meer dan de minimum-contributie betaalden, zijn, die dit bedrag zonder bezwaar tot op f2.- of f 2.50 kunnen verhoogen. Wie eenigszins kan, vermeerdere zijn bijdrage, waardoor het mogelijk zal zijn wat vaker een blaadje van den omvang van dit nummer te doen verschijnen. Ook zouden wij gaarne zoo nu en dan eens een geïllustreerd artikel opnemen, doch spreekt het vanzelf dat de ontvangsten ons daartoe in staat moeten kunnen stellen.

Mej. J. G. S. Over de familie der Crassulaceeën bestaat tot op heden voor zoover mij bekend nog geen afzonderlijke litteratuur. Wel was in 1907 een werkje in voorbereiding, doch heb van de verschijning niets gehoord. G. D. D.